

- e) w Instytucie Gruźlicy i Lecznicy Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej,
  - f) w ambulatoriach (ambulansach — kolumnach) ruchomych, jeżeli do ich podstawowych czynności należy uczestniczenie w zespołach wyjazdowych,
  - g) w stacjach pogotowia ratunkowego przy wykonywaniu czynności z zakresu działalności podstawowej,
  - h) w pracowniach bakteriologicznych, chemiczno-analitycznych, serologicznych, chemicznych, schorzeń jelitowych, parazytologicznych i cytologicznych, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których prowadzone są badania,
  - l) w zakładach specjalnych pomocy społecznej dla umysłowo niedorozwiniętych, psychicznie chorych chrońników lub dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo oraz w zakładach rehabilitacji inwalidów,
  - j) w zakładach dla dzieci upośledzonych i dzieci kalekich,
  - k) w pracowniach suchej plazmy stacji krwiodawstwa, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których odbywa się produkcja suchej plazmy,
- 2) lekarzy zatrudnionych:
- a) w poradniach przeciwalkoholowych,
  - b) w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach pracy, jeżeli do ich obowiązków należy udzielanie pomocy w służbie leczniczej i wewnątrz innych urzędów pod zwiększonym ciśnieniem atmosferycznym albo pod ziemią,
  - c) przy podawaniu narkozy, jeżeli czynność ta stanowi podstawową funkcję,
  - d) w poradni usprawnienia leczniczego, jeżeli podstawowe swoje obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których przebywają rehabilitowani,
  - e) na oddziale rehabilitacji leczniczej szpitala, gdzie zgrupowani są chorzy o różnych schorzeniach zarówno po chorobie Heinego-Medina bądź Little'a, jak i po chorobach neurologicznych oraz zabiegach neurochirurgicznych, jeżeli liczba łóżek dla rehabilitowanych po przebytej chorobie Heinego-Medina bądź chorobie Little'a wynosi co najmniej 50%,
  - f) w ośrodkach zdrowia położonych na terenie gromad w województwach: białostockim, koszalińskim, lubelskim, olsztyńskim, szczecińskim lub zielonogórskim, jeżeli:
    - stale zamieszkują na terenie gromady albo
    - są zatrudnieni w tym ośrodku co najmniej 5 godzin dziennie, a odległość ośrodka od siedziby prezydium wojewódzkiej lub powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej wynosi co najmniej

20 km — jeżeli istnieje podmiejska komunikacja publicznymi środkami lokomocji, lub co najmniej 10 km — w innych wypadkach.

6. Stawki według szczebla E stosuje się do uposażenia pracowników zatrudnionych:

- 1) na stanowiskach państwowych inspektorów sanitarnych,
- 2) w stacjach sanitarno-epidemiologicznych, stacjach sanitarnych kolei państwowych, kolumnach sanitarnych, zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych oraz instytutach (zakładach) stanowiących aparat naukowo-badawczy służby sanitarno-epidemiologicznej przy wykonywaniu czynności z zakresu działalności podstawowej,
- 3) na stanowisku lekarza epidemiologa lub lekarza sanitarnego w przychodniach lub ośrodkach zdrowia,
- 4) na oddziałach psychiatrii sądowej,
- 5) w szpitalach, klinikach i sanatoriach psychiatrycznych na oddziałach (pododdziałach, przyłóżkach wydzielonych na odrębnych salach) przeznaczonych dla chorych na gruźlicę.

§ 3. 1. Pracownik zatrudniony w zakładzie, w którym określony wyższy szczebel stawek przysługuje tylko w niektórych komórkach — ma prawo do uposażenia według stawek tego szczebla, jeżeli podstawowym jego miejscem zatrudnienia jest komórka, w której stosuje się dany szczebel.

2. W razie przejścia do pracy w innej komórce organizacyjnej zmienia się odpowiednio według właściwej tabeli stawek uposażenie pracownika z dniem 1 najbliższego miesiąca. Przejście do stawki niższej następuje z zachowaniem ustawowego okresu wypowiedzenia.

3. Obowiązek wypowiedzenia stawki uposażenia podstawowego nie dotyczy wypadków, w których pracownik został zaszeregowany do wyższego szczebla na podstawie decyzji o przesunięciu do innej komórki organizacyjnej na czas ściśle określony. Czasowe przesunięcie, o którym mowa wyżej, nie może przekraczać 3 miesięcy.

4. W razie przesunięcia w myśl obowiązujących przepisów kobiety ciężarnej do łżejszej lub nieszkodliwej dla zdrowia pracy uposażenie tej kobiety nie może być zmniejszone do czasu ukończenia przerwy w pracy przysługującej jej w związku z porodem.

§ 4. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem traci moc zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie wysokości dodatków specjalnych dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznej służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia oraz zasad wypłacania tych dodatków (Monitor Polski Nr 96, poz. 522).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

131

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie zasad stosowania w zakładach społecznych służby zdrowia odpowiednich szczebli stawek uposażenia podstawowego pracowników farmaceutycznych.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) oraz art. 4 ust. 6 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o aptekach (Dz. U. Nr 1, poz. 2) i § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia pracowników farmaceutycznych oraz uposażenia innych pracowników zatrudnionych w aptekach otwartych i kolejowych (Dz. U. Nr 20, poz. 123), zwanego w dalszym ciągu „rozporządzeniem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W zależności od szczególnych warunków pracy ustala się w myśl rozporządzenia 5 szczebli stawek uposażenia podstawowego A, B, C, D i E.

2. Stawki według szczebla „A” stosuje się do uposażenia pracowników farmaceutycznych zatrudnionych w zakładach (komórkach organizacyjnych zakładów), nie wymienionych w ust. 3—6.

3. Stawki według szczebla „B” stosuje się do uposażenia pracowników farmaceutycznych zatrudnionych bezpośrednio przy aseptycznym wykonywaniu leków, narażonych na działanie promieni lampy kwarcowej, oraz pracowników farmaceutycznych zatrudnionych w laboratoriach kontrolnych

z wyjątkiem magistrów farmacji, prowizorów farmacji i aptekarzy aprobowanych.

4. Stawki według szczebla „C” stosuje się do uposażenia pracowników farmaceutycznych zatrudnionych w zakładach lub komórkach organizacyjnych skórno-wenerologicznych.

5. Stawki według szczebla „D” stosuje się do uposażenia pracowników farmaceutycznych (apteki, laboratoriów i pracowni), zatrudnionych:

- 1) w szpitalach, klinikach i oddziałach zakaźnych,
- 2) w zakładach lub komórkach organizacyjnych przeznaczonych wyłącznie dla chorych na gruźlicę, jaglicę, choroby psychiczne lub epilepsję albo dla rehabilitowanych po przebytej chorobie Heinego-Medina bądź z zespołem Little'a, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których przebywają tacy chorzy,
- 3) w zakładach, w których praca jest połączona z narażeniem na działanie promieni radu lub innych ciał promieniotwórczych,
- 4) w Lecznicy Ministerstwa Zdrowia i Opieki Społecznej,
- 5) w Instytucie Gruźlicy,
- 6) w ambulatoriach (ambulansach, kolumnach) ruchomych, jeżeli do ich podstawowych czynności należy uczestniczenie w zespołach wyjazdowych,
- 7) w pracowniach bakteriologicznych, chemiczno-analitycznych, serologicznych, chemicznych, schorzeń jelitowych, parazytologicznych lub cytologicznych, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których są prowadzone badania, lub w zmywalni szkła laboratoryjnego,
- 8) w stacjach pogotowia ratunkowego przy wykonywaniu czynności z zakresu działalności podstawowej,
- 9) w zakładach specjalnych pomocy społecznej dla umysłowo niedorozwiniętych, psychicznie chorych chłoniaków lub dzieci głęboko niedorozwiniętych umysłowo,
- 10) w pracowniach suchej plazmy stacji krwiodawstwa, jeżeli swoje podstawowe obowiązki wykonują w pomieszczeniach, w których odbywa się produkcja suchej plazmy.

6. Stawki według szczebla „E” stosuje się do uposażenia pracowników farmaceutycznych zatrudnionych:

- w stacjach sanitarno-epidemiologicznych,
- w stacjach sanitarnych kolei państwowych,
- w kolumnach sanitarnych,
- w zakładach dezynfekcyjno-kąpielowych oraz w instytutach stanowiących aparat naukowo-badawczy służby sanitarno-epidemiologicznej.

§ 2. 1. Pracownik zatrudniony w zakładzie, w którym określony wyższy szczebel stawek przysługuje tylko w niektórych komórkach, ma prawo do uposażenia według stawek tego szczebla, jeżeli podstawowym jego miejscem zatrudnienia jest komórka, w której dany szczebel się stosuje.

2. W razie przejścia do pracy w innej komórce organizacyjnej zmienia się odpowiednio według właściwego szczebla uposażenie podstawowe pracownika. Przejście do uposażenia podstawowego według stawki wyższego szczebla następuje z dniem pierwszym miesiąca po nabyciu uprawnień do tej stawki. Przejście do stawki niższej następuje z zachowaniem ustawowego okresu wypowiedzenia zgodnie z przepisami prawa pracy.

3. Obowiązek wypowiedzania stawki uposażenia podstawowego nie dotyczy wypadków, w których pracownik został zaszeregowany do wyższego szczebla uposażenia na podstawie decyzji o przesunięciu do innej komórki organizacyjnej na czas ściśle określony. Czasowe przesunięcie, o którym mowa wyżej, nie może przekraczać 3 miesięcy.

4. W razie przesunięcia w myśl obowiązujących przepisów kobiety w związku z ciążą do pracy lżejszej lub nieszkodliwej dla zdrowia, uposażenie kobiety nie może być zmniejszone do czasu ukończenia przerwy w pracy, przysługującej jej w związku z porodem.

§ 3. W zakresie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem traci moc zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie wysokości dodatków specjalnych dla pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej w warunkach uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia oraz zasad wypłacania tych dodatków (Monitor Polski Nr 96, poz. 522).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

132

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie zasad zaszeregowania średniego personelu medycznego, kontrolerów sanitarnych i techników dentystycznych do odpowiednich szczebli uposażenia podstawowego.

Na podstawie art. 24 i 31 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) i § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego (Dz. U. Nr 20, poz. 124) oraz § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentystycznych (Dz. U. Nr 20, poz. 125) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zależności od szczególnych warunków pracy, ustala się w myśl § 2 ust. 1 i § 21 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego (Dz. U. Nr 20, poz. 124) i § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia techników i uprawnionych techników dentystycznych (Dz. U. Nr 20, poz. 125) 5 szczebli uposażenia podstawowego dla średniego personelu medycznego, 3 szczeble stawek uposażenia podstawowego dla techników i uprawnionych techników dentystycznych i 2

szczeble uposażenia podstawowego dla kontrolerów sanitarnych.

§ 2. Dla średniego personelu medycznego, opłacanego według szczebla i grup określonych w § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 maja 1966 r. w sprawie uposażenia średniego personelu medycznego (Dz. U. Nr 20, poz. 124), ustala się następujące zasady zaszeregowania:

1. Do szczebla „A” zaszeregowuje się pracowników zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia i zakładach pomocy społecznej (komórkach organizacyjnych) nie wymienionych w ust. 2—5.

2. Do szczebla „B” zaszeregowuje się pracowników zatrudnionych:

- 1) w zakładach (pracowniach) rentgenologicznych, fizjoterapeutycznych, zakładach medycyny sądowej, zakładach anatomopatologicznych lub prosektoriach;
- 2) w zakładach leczniczo-zapobiegawczych przy zakładach pracy, w których przysługiwał dodatek specjalny według stawki „D” na mocy zarządzenia Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie wysokości dodatków specjalnych dla pracowników zatrudnionych w zakła-